

Ernest in Celestina sta najboljša prijatelja. Prvi je medved, druga je miš. Kar ne bi bilo nič takšnega, če ne bi že od nekdaj veljalo, da miši živijo v spodnjem, medvedi pa v zgornjem svetu in da se nikakor ne srečujejo, kaj šele družijo. Tako si je svoj pravljичni živalski svet zamislila belgijska avtorica Monique Martin (1928–2000), ki je pisala pod psevdonimom Gabrielle Vincent. Ustvarila je serijo slikanic o Ernestu in Celestini, ki pa sta svetovno slavo dosegla leta 2012, ko je po njenih delih nastal francosko-belgijski animirani celovečerec *Ernest & Celestina*. Film je bil med drugim izbran za predvajanje na filmskem festivalu v Cannesu in nominiran z oskarjem za najboljši animirani celovečerec – izgubil je proti

Ledenem kraljestvu

, a to je vseeno velik dosežek. Francoski avtor za otroke in mladino Daniel Pennac (1944) se je v celotno zgodbo vključil s sodelovanjem pri filmu, si je pa do njene smrti dopisoval tudi z Monique Martin. Kasneje pa se je odločil, da bo dogodivščine živalskih prijateljev spravil tudi v knjižno obliko, »zato, da se bomo spominjali prijateljice, ki je nisem nikdar ne videl ne slišal, moje prijateljice iz vodenih barv in papirja,« kot pojasni v zaključni besedi.

Čeprav je avtorstvo knjige nekako zamotano, pa je toliko bolj jasna in neposredna zabavna, a tudi poučna zgodba o prijateljstvu, prebujanju okvirjev, odpravi predsodkov in okostenelih družbenih pravil, ki se jih držimo samo zato, ker je »tako že od nekdaj«. Celestina se namreč odpravi v medvedji svet po mlečni zobek malega medveda Leona, a se ji odprava ponesreči, Ernest pa se sredi zime zbudi sestradan in se med lovom na hrano znajde v velikih težavah. S sodelovanjem jima sicer nekako uspe rešiti vsakemu svoj problem, a se situacija seveda spet (in še bolj) zaplete, zato se skrijeta pred svetom in se sredi zime v domačnosti Ernestove hiške sredi gozda predajata vsak svojemu konjičku: Celestina slikanju, Ernest pa muziciranju. A kmalu pride pomlad, ki stopi sneg in ju prežene iz varnega zavetja. Čeprav je zaplet presenetljiv, je druga polovica knjige precej predvidljiva, a to niti ni moteče, saj gre v prvem planu za precej pravljичno zgodbo, ki naj bi bila primerna za mlajše otroke in jim približala idejo prijateljstva, ki se lahko zgodi tudi med najrazličnejšimi bitji. Da pa vsi preteči dejavniki, zapleti

in neprijetni razvoji dogodkov bralcev ne bi preveč pobili, je v knjigo vključenega ogromno humorja, že samo na ravni grajenja sveta; policisti so recimo beli severni medvedi, miške se na športnem igrišču učijo izmikanja mišelovkam in metlam, sodnik pa je grizli.

Med pripovedovanjem o tem, kako sta se najboljša prijatelja spoznala in skupaj spoprijela s problemi, se izmenjujejo Ernest, Celestina in pisatelj. Ti deli so napisani v obliki dramskih dialogov, zato je naracija razgibana, zanimiva pa je tudi dinamika, ki se vzpostavi ne samo med liki znotraj zgodbe, ampak tudi med »akterji«. Pisatelj namreč deluje kot nek povezovalni in objektivni glas ali pa se vsaj trudi, da bi to bil, saj ni vseveden, nekje recimo komentira: »Ta del zgodbe še ni čisto jasen. Sam nimam posebnega mnenja. Težko verjamem, da bi Ernest hotel pojesti Celestino, res pa je, da je bil zelo lačen.« Postavlja jima tudi vprašanja in ju umirja, ko se preveč razburita. Vsake toliko si vzame kakšen odmor, da se spočije. Kasneje se oglasi še bralec, ki vpada v dogajanje – včasih se mu zdi, da se kaj odvija prepočasi, se čudi nad kakšno odločitvijo, pomaga pri razmišljanju o možnih rešitvah ali pa opominja na kako podrobnost zgodbe, ki so jo izpustili ali pozabili. Ko pisatelja obtoži, da mu je ukradel idejo, ga ta poduči: »Pisatelji ne kradejo, samo izposojajo si in njihove knjige potlej bralcem vrnejo vse, kar so si izposodili.« Tako je knjiga, čeprav je primerna za mlajše, zanimiva tudi za starejše bralce, ki so sposobni kritičnega in kompleksnejšega razmišljanja o konceptu pisanja, pisatelja in dela. Prikupna in premišljena knjiga, ki je hkrati *homage* pisateljevi prijateljici, pa najbolj tekne ob ogledu animiranega filma – pa če se ukvarjate z mlečnimi ali z modroznimi zobmi (ko bi tudi po slednje prišla Celestina ...).

Informacije o knjigi so dostopne na spletni strani [založbe](#) .

Avtorica: Veronika Šoster